

[Thisted Knudsen.]

Adoptionsforholdet forudsætter stort set, at adoptionsforældrene vil træde i forældrenes sted og først og fremmest vil give barnet hjælp, vise den omhu og den kærlighed overfor barnet, som er forældreforholdets kerne. Hos de allerfleste adoptivforældre er dette en selvfølge, men man kan nu engang ikke komme udenom, at der kan opstå problemer, når det viser sig, at et adopteret barn lider af alvorlige sjælelige eller betydelige legemlige mangler. Jeg tror, at de allerfleste adoptivforældre, selvom noget sådant indtræffer, bærer deres byrde, beholder barnet og søger at give det den bedst mulige opdragelse og de bedst mulige vilkår. Men vi kan ikke komme uden om den kendsgerning, at der er forældre, der synes, de ikke har kræfter til at fortsætte adoptionsforholdet, når sådanne mangler viser sig, og spørgsmålet er, hvad man så skal gøre.

De sjælelige mangler er man altså enig om, uenigheden opstår først ved de betydelige legemlige mangler, og dér er det for mig afgørende, hvor forsigtigt man går til værks, når man i sådanne tilfælde vil give tilladelse til adoptionsforholdets ophævelse. Jeg vil i så henseende gerne understrege, at den form, forslaget har fået, har taget alle mulige forsigtighedshensyn i betragtning og opstillet meget alvorlige betingelser for at få forholdet ophævet: 1) at der er en betydelig legemlig mangel, 2) at der ikke er rimelig udsigt til varig helbredelse for denne mangel, 3) at manglen hidrører fra tiden før adoptionen, 4) at adoptanterne ikke ved adoptionen var bekendt med denne mangel, 5) at sagen må anlægges inden 5 år fra adoptionsbevillingens dato, og 6) — det står ganske vist ikke i loven, men ministeren har bekræftet det under forhandlingerne i landstingsudvalget — at det normale selvsagt vil være i disse sager, og jeg forstår i virkeligheden i alle tilfælde, at spørgsmålet vil blive forelagt retslægerådet til erklæring.

Jeg ved ikke, om man kan finde på andre garantier, når man vil sikre barnet videst muligt. Jeg tror ikke, man kan komme videre, og det forekommer derfor mig, at de stærkest mulige hensyn er taget til barnet. Jeg kan ikke forstå den anskuelse, at når man står overfor adoptivforældre, der føler barnet som en byrde, der føler sig meget stærkt skuffet, der føler, at de ikke har kræfter til at fortsætte dette adoptionsforhold, at der så fra samfundets side skulle være nogen mening i at pålægge dem denne pligt.

Det er rigtigt, hvad den højtærede justitsminister har gjort opmærksom på i sin

forelæggelsestale, at man ikke kan sammenligne slægtskabsforholdet med adoptionsforholdet. Der er afgørende forskelle, der taler for, at man må udvise forståelse i sådanne tilfælde. Jeg kan derfor ikke se, at man ved dette lovforslag er gået barnets interesser for nær. Jeg ser ikke rettere end, at i sådanne tilfælde, som forslaget tager sigte på, må det være i barnets interesse at komme væk fra et hjem, hvortil det ikke er knyttet med slægtsbånd, et hjem, der faktisk føler dette barn som en byrde. Jeg ville i hvert fald nødig være opdraget i et sådant hjem, og jeg tror heller ikke, de ærede medlemmer gerne ville have været i en sådan situation.

Endelig vil jeg sige om selve adoptionsinstituttet, at samfundet må være interesseret i at få så mange gode ægtepar som muligt til at adoptere børn. Det er vel rigtigt, at forholdet her i København stort set er det, at der er flere, der vil adoptere, end der er børn. Det er der måske i øjeblikket, men det, der er det afgørende, er netop at få de mennesker til det, der er egnede dertil, og vi, der har en smule med disse sager at gøre, ved, at når et ægtepar beslutter sig til at adoptere et barn, er der forud gået meget indgående overvejelser, og så er man grebet af en vis ængstelse med hensyn til, om man nu også får et sundt barn, fordi man frygter, at hvis ikke man gør det, er man ikke i stand til at udvise den samme omhu og kærlighed, som hvis det var et sundt barn.

Det er jo den betragtning, der gør sig gældende. Jeg synes derfor, at man ikke må overse den indirekte virkning af dette lovforslag. Når forholdet er det, at man nu åbner mulighed for at få adoptionsforholdet ophævet, så kommer man denne frygt til livs, så kan man pege på overfor disse forældre: ja, ja, skuffer barnet, har det betydelige legemlige mangler, eller har det alvorlige sjælelige defekter, er der mulighed for at få forholdet ophævet. Jeg kan ikke se, at man her kommer ind på usunde baner, jeg synes, at man tværtimod styrker det institut, som samfundet er så interesseret i at bevare.

Jeg kan derfor anbefale lovforslaget. Jeg skal gentage, at der er visse medlemmer af mit parti, der ikke kan tiltræde forslaget, men stort set er vi enige i, at lovforslaget bør ophøjes til lov.

Erna Sørensen: Jeg skal ikke lægge skjul på, at der også i vort parti har været en vis usikkerhed med hensyn til det ændringsforslag til adoptionsloven, som vi her har til